

1777 13/1 27: 1. Beh. af F. t. L. om Ændr. i L. om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene. 1778

grebet af smitsom Kastning, det maa man tale om i et Udvalg. Der er ingen Tvivl om, at smitsom Kastning er overordentlig smitsom, og Maaden, hvorpaa Smitstoffet forplantes fra Kreatur til Kreatur, er man ogsaa fuldstændig paa det rene med. At der foreligger en betydelig Smittefare ved at lade disse Kreaturer fremstille paa Dyrskuer, er der heller ikke Tvivl om. Selvfølgelig vil jeg ikke anse det for udelukket, at det kan være berettiget at fremstille disse Dyr, men saa maa de i alt Fald paa Dyrskuepladserne sættes for sig selv. Men det er Ting, vi kan forhandle om i Udvalget.

Jeg hilser altsaa med Glæde, at Landbrugsministeren har ført dette Lovforslags § 12 tilbage til den Skikkelse, hvori Folketinget i sin Tid vedtog det, den Skikkelse, der aldrig burde have været opgivet.

Landbrugsministeren (*Madsen-Mygdal*): Dette lille Lovforslag har foranlediget en noget større Debat, end jeg egentlig havde tænkt mig. Det har paa ingen Maade været min Hensigt med dette Lovforslag at paabegynde en reformatorisk Virksomhed med Hensyn til vor Lovgivning om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene. Den eneste Hensigt med Forslaget er den at aabne Mulighed for, at der paa Finansloven kan spares et ikke helt ubetrageligt Beløb, nemlig 200 000 Kr., som nu anvendes til Formaal, som jeg efter min bedste Overbevisning maa anse for fuldkommen unyttige. Og hvis nogen her i Salen vilde staa op og foreslaa, at vi helt stryger denne § 12, saa vilde jeg ikke paa Forhaand være sikker paa, at jeg vilde gaa imod det. Jeg tillægger den grumme ringe Betydning, men for netop ikke at rulle hele dette Spørgsmaal op har jeg holdt mig til den økonomiske Side af Sagen, og jeg siger igen: Kan vi enes om at spare Statskassen for Udgifter her, saa skal jeg paa nærværende Tidspunkt ikke røre ved Paragraffens øvrige Indhold.

Jeg vil gerne udtale min Paaskønnelse og Tak til Ordførerne for de fire Partier, som har givet Tilslutning til, at det, der er mit Hovedformaal, nemlig at Statskassen ikke for Fremtiden bebyrdes med denne Udgift, opfyldes. Derimod beklager jeg, at den ærede Ordfører for et femte Parti, Partiet Holstein, har ment at maatte gaa stærkt imod det stillede Forslag og har udtalt en

Beklagelse af, at jeg derved har forringet Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene. Jeg skal derfor tillade mig først og fremmest at henvende mig til det ærede Medlem Hr. Holstein, idet jeg tror at kunne gøre gældende, at hans Opfattelse beror paa en stor Misforstaaelse af hele det foreliggende Spørgsmaal.

Først maa jeg sige, at det undrer mig, samtidig med at det glæder mig, at se det ærede Medlem optræde som en ydmyg Autoritetsdyrker, der blindt underkaster sig en enstemmig Vedtagelse, dækket baade af Videnskab og Praksis og hævet højt op ved store og ansete Navne, og her gør Forsøg paa at gøre gældende, at naar en saadan Paragraf er vedtaget i sin Tid paa den Maade, han her har anført, saa skal man ogsaa nu i 1927 ærbødigt bøje sig derfor, og saa maa man i hvert Fald have meget vægtige Grunde for at røre derved. Jeg vil nu sige til det ærede Medlem, at der er en Trøst, om man kan kalde det saa, i, at denne Lovparagraf, § 12 i Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, ikke var det eneste forkerte, der blev vedtaget i den Periode med fuld Enstemmighed og med Samtykke og Billigelse af alle Partier og en Række kendte og ansete Navne.

Men naar det ærede Medlem siger, at naar denne Bestemmelse om Anmeldelsespligten, der koster Staten de 200 000 Kr. og om faa Aar vil koste den 300 000—400 000 Kr., bortfalder, er Loven død og magtesløs, saa vil jeg sige til det ærede Medlem: Denne Paragraf har i Virkeligheden været en død Bestemmelse, lige siden den blev født. Hvis det ærede Medlem vil prøve at gaa rundt i sit eget Sogn og spørge Landmændene en for en, Gaardmænd og Husmænd, om de ved, at hver Gang en Ko kaster i deres Besætning, skal de anmelde det for Dyrlægen, vil han faa Erfaring for, hvor levende denne Lovparagraf er. Det skal være en ualmindelig velstuderet, lovkyndig Mand, der ved Besked om, at Landmændene har Anmeldelsespligt, hver Gang en Ko eller Kvie kaster. Derimod ved Dyrlægerne det. Maaske har de ikke vidst det straks, men efterhaanden har de lært, at der er en saadan Anmeldelsespligt for Landmændene, og naar Antallet af Tilfælde, der bliver undersøgt, er steget saa stærkt, ved jo enhver, der er kendt med